

Sygn. akt I ACa 196/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Bogusław Suter (spr.)
Sędziowie	:	SA Jadwiga Chojnowska SA Beata Wojtasiak
Protokolant	:	Elżbieta Niewińska

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2016 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa **S. G. i N. G.**

przeciwko **M. S.**

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 18 grudnia 2015 r. sygn. akt I C 354/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt III o tyle, że po słowach: „pomocy prawnej świadczonej z urzędu” dodaje słowa: „oraz kwotę 163,83 zł tytułem poniesionych wydatków”;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Białymstoku na rzecz radcy prawnego M. B. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł powiększoną o należny podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

(...)

UZASADNIENIE

Powodowie S. G. oraz N. G., po ostatecznym sprecyzowaniu powództwa, wnosili o zobowiązanie pozwanego M. S. do złożenia na ich rzecz oświadczenia woli w przedmiocie zwrotu przedmiotu darowizny sporządzonej w formie aktu notarialnego, zapisanej w Repertorium A pod numerem (...) i przeniesienia prawa własności lokalu mieszkalnego nr

(...) stanowiącego odrębną nieruchomość o powierzchni użytkowej 61,10 m⁽⁽²⁾⁾ wraz z pomieszczeniem przynależnym – piwnicą nr(...) o pow. 4,20 m⁽⁽²⁾⁾, położonego na I kondygnacji (parter) w budynku wielomieszkaniowym w B. przy ul. (...) oraz udziału związanego z własnością lokalu wynoszącego (...) części działki nr (...) o pow. 1,8542 ha położonej w obrębie Nr (...) – S. P., jednostka ewidencyjna B., powiat m. B., woj. (...) oraz z udziałem wynoszącym (...) części we współwłasności budynków i urządzeń stanowiących odrębną nieruchomość, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli lokali oraz do złożenia wniosków do Sądu Rejonowego w Białymstoku IX Wydziału Ksiąg Wieczystych o wpisanie w dziale II Księgi Wieczystej nr (...) powyższych wpisów, a także zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W ocenie powodów, obdarowany dopuścił się zachowań, które należy ocenić w kategoriach rażącej niewdzięczności, jako przesłanki warunkującej skuteczne odwołanie darowizny w rozumieniu art. 898 § 1 kc.

Pozwany M. S., w odpowiedzi na pozew wnosił o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powodów na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2015 roku Sąd Okręgowy w Białymstoku oddalił powództwo N. G. i S. G. przeciwko M. S. i odstąpił od obciążania powodów kosztami procesu w całości. Sąd nadto nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Białymstoku na rzecz radcy prawnego M. B. – Kancelaria Radcy Prawnego (...)-(...) B., ul. (...) kwotę 3.600 zł powiększoną o należny podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu.

Powyższe rozstrzygnięcie nastąpiło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Powódka N. G. jest matką pozwanego M. S., zaś powód S. G. – jego ojczymem.

Od najmłodszych lat pozwanego łączyły z matką dość trudne relacje, ugruntowane głównie w jego niepoprawnym zachowaniu, a przy tym w nieumiejętności powódki wpłynięcia na syna i zmiany jego postępowania. Podejmował on leczenie w (...) ZOZ im. S. D. w C. z rozpoznaniem zaburzeń zachowania, był dwukrotnie hospitalizowany. Pozwany wchodził w konflikty z prawem. Od co najmniej 23 lat mieszka w B. z dala od powodów. W tym czasie przekazywał im okresowo środki finansowe, pomagał spłacać zaciągnięte pożyczki.

W dniu 28 grudnia 2011 roku, podczas pobytu pozwanego w Polsce strony zawarły w formie aktu notarialnego, umowę darowizny przenoszącą własność ww. lokalu. Jednocześnie M. S. oświadczył, że ustanawia na rzecz swojej matki oraz swojego ojczyma na czas nieokreślony nieodpłatną służebność osobistą mieszkania, polegającą na prawie zamieszkiwania i swobodnym korzystaniu przez uprawnionych w sposób dotychczasowy z całego lokalu mieszkalnego. Strony postępowania ustaliły, że mieszkanie zostanie przepisane na pozwanego, ten zaś pomoże spłacić powódce zaciągniętą pożyczkę. Ponadto pozwany w różnym stopniu finansował potrzeby powodów, zarówno w postaci udzielania im pożyczek, przekazywania pieniędzy na zakup lekarstw, bieżące wydatki, ale także dodatkowe zakupy, m.in. remont samochodu, zakup przyczepy. Przywiózł także powódce wózek, za pomocą którego mogła się przemieszczać.

W miesiącu lutym 2015 roku pozwany wymienił okna w zajmowanym przez nich mieszkaniu na swój koszt.

Według twierdzeń powódki, w dniu 2 lutego 2015 roku, w trakcie wykonywania powyższych prac remontowych w mieszkaniu zajmowanym przez małżeństwo G., miało dojść do sytuacji, w której pozwany naruszył jej nietykalność cielesną oraz naruszył czynności narządów ciała. Na miejsce zdarzenia wezwani zostali funkcjonariusze Policji. Interweniujący na miejscu policjanci nie potwierdzili, że syn bił matkę. Sprawa została umorzona na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.

Powodowie wysłali pozwanemu w dniu 18 lutego 2015 roku oświadczenie o odwołaniu dokonanej na jego rzecz darowizny.

Sąd I instancji wskazał, że nie zasługiwały na uwzględnienie twierdzenia powódki, jakoby w dniu 2 lutego 2015 roku doszło do opisywanych przez nią wydarzeń. Nie opisywała nadto innych zachowań pozwanego, umożliwiających

zakwalifikowanie ich w kategoriach „rażącej niewdzięczności”. Wskazywała ona wyłącznie na niewłaściwy sposób odzywania się, wyzwiska, wulgaryzmy pod adresem powodów.

Zdaniem Sądu również zeznania świadków nie wniosły istotnych spostrzeżeń dla ustalenia rażącej niewdzięczności. Wskazywali oni na konflikty między powodami a pozwanym oraz nieprawidłowe zwracanie się pozwanego do matki.

Sąd z dużą dozą ostrożności przeanalizował zeznania lekarza K. K., która twierdziła, że liczne zasinienia u powódki, mają być wynikiem zachowań pozwanego. Z uwagi na postępowanie prowadzone przez Prokuraturę Rejonową w Białymstoku, nie negując twierdzeń lekarza dotyczących stanu zdrowia powódki, Sąd uznał że obrażenia na ciele nie mogły pochodzić od pozwanego. Ponadto, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił ustalić, aby M. S. miał uderzać powódkę w klatkę piersiową.

W tym stanie sprawy Sąd wskazał, że okoliczności, które miały miejsce przed zawarciem umowy, nie mają żadnego znaczenia dla powstania uprawnienia do odwołania darowizny. Rażącej niewdzięczności można się dopuścić jedynie po zawarciu umowy.

Odnosząc się do ustawowych przesłanek odwołania darowizny, a w szczególności wykładni zwrotu „rażąca niewdzięczność” Sąd Okręgowy wskazał, że zebrany w toku postępowania materiał dowodowy nie daje w ocenie Sądu podstaw do przyjęcia, że zaistniały przesłanki uzasadniające odwołanie darowizny, a wysuwane przeciwko pozwanemu zarzuty nie znalazły potwierdzenia.

W ocenie Sądu pomiędzy stronami niniejszego postępowania istnieje poważny konflikt, ugruntowany z jednej strony w osobowości M. S., jego impulsywności, wybuchowości, zaburzeniach zachowania i problemach wychowawczych, które stwarzał, z drugiej zaś nieumiejętnością wypracowania porozumienia i stawiania mu szeregu zarzutów przez powódkę. Jednakże w świetle zebranego w sprawie materiału Sąd uznał, że wysuwane przeciwko pozwanemu zarzuty dopuszczenia się naruszenia czynności narządów ciała powódki w dniu 2 lutego 2015 roku nie znalazły potwierdzenia, a przedstawione przez powodów dowody nie wskazują dostatecznie na szczególnie negatywne ukierunkowanie działań pozwanego na nich, odbiegające od dotychczasowych relacji łączących strony niniejszego postępowania.

Nadto Sąd wskazał, że pozwany zwracał się w wulgarny sposób do matki i jej męża jeszcze na wiele lat przed dokonaniem darowizny. Sąd uznał, że relacje stron są niewłaściwe i obustronnie zaburzone. Jednakże brak było podstaw do przyjęcia, że zachowania te uległy nasileniu w ślad za dokonaną darowizną.

Sąd dostrzegł również, że pozwany na przestrzeni ostatnich lat wykazywał zainteresowanie matką i jej aktualnym mężem, chociażby w postaci przekazywania im środków pieniężnych, dokonywania zakupów, wymiany okien czy sporadycznych odwiedzin. W pełni respektował zapisy zawartej umowy darowizny – ustanowił na rzecz swojej matki oraz swojego ojczyma na czas nieokreślony nieodpłatną służebność osobistą mieszkania, polegającą na prawie zamieszkiwania i swobodnym korzystaniu przez uprawnionych w sposób dotychczasowy z całego lokalu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy oddalił powództwo.

O kosztach orzeczono na podstawie 102 k.p.c. i na podstawie § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 490) w zw. z § 2 ust. 3 tego rozporządzenia.

Apelację od wyroku wywiedli powodowie zaskarżając go w zakresie pkt. I i III wyroku. Zarzucili naruszenie:

1. art. 233 § 1 k.p.c. m.in. w zw. z art. 245 k.p.c. poprzez niewszechstronne rozważenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a także poprzez sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego wyprowadzenie z dowodów, że pozwany M. S. przekazywał powodom okresowo środki finansowe, pomagał spłacać zaciągnięte pożyczki, w różnym stopniu finansował potrzeby powodów, zarówno w postaci udzielania im pożyczek, przekazywania pieniędzy na zakup

lekarstw, bieżących wydatków, na dodatkowe zakupy, a w konsekwencji, że nie dopuścił się rażącej niewdzięczności wobec powodów;

2. art. 98 § 3 k.p.c. w zw. § 15 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 roku, poz. 490 z dnia 23 kwietnia 2013 roku), poprzez nieuwzględnienie wniosku pełnomocnika powodów o przyznanie zwrotu niezbędnych wydatków pełnomocnika związanych z poniesionymi kosztami administracyjno-biuroowymi i kosztami dojazdów – na dwa posiedzenia w Sądzie Rejonowym w Bielsku Podlaskim na przesłuchanie świadka w drodze pomocy sądowej, według załączonej specyfikacji, na łączną kwotę 263,82 zł;

3. art. 898 § 1 k.c. poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że w niniejszej sprawie ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że pozwany nie dopuścił się wobec powodów niewdzięczności, a tym bardziej rażącej, podczas gdy jest wręcz przeciwnie, bowiem niewdzięczność pozwanego wobec darczyńców – powodów jest rażąca i mimo licznych obietnic poprawy jego zachowanie wobec powodów jest wręcz naganne, co potwierdzają zeznania licznych świadków.

Mając to na uwadze powodowie wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I i III poprzez uwzględnienie powództwa, a także nakazanie wypłacenia ze Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Białymstoku na rzecz radcy prawnego M. B., Kancelaria Radców Prawnych, ul. (...), (...)-(...) B. kwotę 3.600 zł powiększoną o należny podatek VAT tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną świadczoną z urzędu, oraz na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w zw. § 15 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 roku, poz. 490 z dnia 23 kwietnia 2013 roku) kwotę 263,82 zł tytułem zwrotu niezbędnych wydatków związanych z poniesionymi kosztami administracyjno-biuroowymi i kosztami dojazdów – według załączonej specyfikacji.

Wnieśli ponadto o zasądzenie na rzecz powodów kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję w wysokości pełnej stawki.

Ewentualnie wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie była zasadna.

Sąd Okręgowy – wbrew zarzutom skarżących – poczynił prawidłowe, znajdujące należyte odzwierciedlenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym ustalenia, które Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje i przyjmuje za własne.

Powodowie podnieśli zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych oraz dowolnej oceny materiału dowodowego, która miała doprowadzić Sąd Okręgowy do wniosku, że zachowania pozwanego w stosunku do powodów nie wypełniają znamion „rażącej niewdzięczności” w rozumieniu art. 898 § 1 k.c.

Dokonanie prawidłowej oceny prawnej wymagało zatem ustalenia, z jakimi konkretnie zachowaniami pozwanego, skarżący wiążą cechę niewdzięczności, a następnie rozważenia, czy to konkretne postępowanie ma kwalifikowany charakter, uzasadniający przypisanie mu rażącego naruszenia norm moralnych, jakie winny obowiązywać w relacjach najbliższych sobie osób.

Składając oświadczenie o odwołaniu darowizny, powodowie upatrywali niewdzięczności pozwanego w zdarzeniu, jakie miało dojść w dniu 2 lutego 2015 roku oraz w wcześniejszych zachowaniach pozwanego w postaci wyzywania, awanturowania się i gróźb.

Przede wszystkim należy wskazać, że pozwany już od dziecka sprawiał trudności wychowawcze. Do stałych cech jego charakteru należy impulsywność i wybuchowość. Świadczą o tym między innymi zeznania świadków, którzy ze względu na te cechy starali się unikać z nim kontaktu. Sąd Apelacyjny nie ma wątpliwości, że trudności w relacjach pomiędzy powódką a jej synem nie uległy zmianie od czasu dokonania darowizny, a wpisywały się w dotychczasowe relacje. Nadto o trudności w kontaktach świadczy fakt, że w dzieciństwie pozwany został oddany do domy dziecka, czego źródła należy doszukiwać się nie tylko w jego zachowaniu ale też w niewydolności wychowawczej powódki. Wulgarnie zachowanie pozwanego oraz prowokowanie się obu stron do kłótni było na porządku dziennym. Mimo że pozwany częstokroć przekraczał przyjęte normy dopuszczalnej krytyki i w niewybrednych słowach odnosił się do swojej matki, to jednak strony funkcjonowały w ten sposób od zawsze. Dokonanie zaś darowizny w żaden sposób na to nie wpłynęło. Nie można uznać za racjonalne i uzasadnione oczekiwania powódki, że niespełna pięćdziesięcioletni mężczyzna w momencie obdarowania, u którego negatywne cechy osobowości dominowały od dziecka, raptownie zmieni swoje zachowanie.

Odnosząc się natomiast do zdarzenia z dnia 2 lutego 2015 roku, to należy wskazać, że to po stronie powodowej spoczywał ciężar udowodnienia, że pobicie powódki („pobicie” w rozumieniu potocznym, a nie przez pryzmat art. 158 § 1 k.k.) rzeczywiście miało miejsce. Powodowie jednak temu nie sprościli. Analiza zgromadzonego materiału dowodowego dokonana przez Sąd Okręgowy doprowadziła ten sąd do słusznego uznania, że nie doszło do popełnienia przestępstwa pobicia. Wskazać przy tym należy, że w orzecznictwie sądowym utrwalony jest pogląd, że nawet fakt popełnienia przestępstwa wobec darczyńcy nie stanowi sam przez się wystarczającej przesłanki odwołania darowizny, o której mowa w art. 898 § 1 k.c., zwłaszcza w sytuacji, gdy sąd karny orzekając o popełnieniu przez obdarowanego przestępstwa stwierdził nieznaczny stopień jego winy i społecznej szkodliwości czynu, w konsekwencji czego postępowania karne warunkowo umorzył (por. wyrok SN z 6 grudnia 2012 roku, IV CSK 172/12).

Z okoliczności niniejszej sprawy bezsprzecznie zaś wynika, że pozwany nie został uznany winnym zarzucanego mu czynu, zaś toczące się postępowanie karne zostało umorzone. Wprawdzie zgodnie z art. 11 k.p.c. sąd w postępowaniu cywilnym związany jest jedynie ustaleniami wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa, a taki wyrok w tym przypadku nie został wydany, tym niemniej kwalifikacja prawno-karna czynu pozwanego była zbyt duża. Przesłanką odwołania darowizny nie jest wszak popełnienie przez obdarowanego przestępstwa ale „rażąca” niewdzięczność. Dodać jednak można, że analiza materiału dowodowego zebranego w niniejszym postępowaniu cywilnym nie dawała podstaw do odmiennej oceny, niż dokonana przez organ prowadzący dochodzenie. Zauważyć bowiem należy, że z zeznań K. K. (k. 177-177v) wynika jedynie, że powódka, która zgłosiła się do poradni rodzinnej miała zasinienia na górnych kończynach. Jednakże wskazała przy tym, że ze względu na przyjmowane przez powódkę leki przeciwkrzepliwie może ona mieć większą skłonność do zasinień.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny nie ma wątpliwości, że w dniu 2 lutego 2015 roku miała miejsce sprzeczka pomiędzy pozwanym a jego matką. Jednakże brak jest dowodów na to, że podczas jej przebiegu pozwany bił powódkę, a nie tylko na przykład odsuwał ją – być może zbyt gwałtownie – z miejsca, w którym wykonywano prace remontowe.

Reasumując, należy zatem uznać, że zachowaniu pozwanego nie tylko nie można przypisać znamion czynu zabronionego, ale przede wszystkim takiego nasilenia złej woli skierowanej na wyrządzenie krzywdy powódce, aby uzasadniało ono ocenę tego zachowania jako rażącej niewdzięczności.

Zasadnie więc Sąd Okręgowy wykluczył taką podstawę po stronie obdarowanego i powyższe ustalenie znajduje odzwierciedlenie w zebranych materiałach dowodowych. Podkreślić w tym miejscu należy, że o tym, jakie znaczenie przypisać poszczególnym zdarzeniom rozstrzyga nie pogląd strony, lecz przepis prawa materialnego. Ocena czy poszczególne zachowania stanowią przejaw rażącej niewdzięczności wymaga rozważenia w aspekcie ogólnie przyjętych reguł zachowania. Zarówno orzecznictwo, jak i doktryna przyjmują, że pod pojęciem rażącej

niewdzięczności podpada tylko takie zachowanie obdarowanego, które polega na działaniu lub zaniechaniu skierowanym bezpośrednio lub pośrednio przeciwko darczyńcy i nacechowanym złą wolą obdarowanego. O rażącej niewdzięczności nie może być mowy, gdy obdarowany dopuszcza się względem darczyńcy działań godzących z reguły w jego dobra, ale czyni to nieumyślnie, a nawet umyślnie, lecz działania te nie wykraczają poza ramy zwykłych konfliktów życiowych w określonym środowisku, czy też nie cechuje go duże natężenie złej woli.

Ocena relacji pomiędzy stronami wymagała również wskazania genezy dokonania darowizny oraz działań, jakie podjął pozwany na rzecz powodów po jej ustanowieniu. Przede wszystkim należy wskazać, że bezspornym jest, iż pozwany przekazał rodzicom równowartość 5.000 euro, które to zostały podjęte przez S. G.. Przekazanie tych pieniędzy miało posłużyć spłacie zadłużenia powodów. Nie ma przy tym znaczenia z jakiego tytułu było to zadłużenie, gdyż raz podjęte pieniądze nie zostały zwrócone pozwanemu. Brak jest nadto dowodów, że pozwany domagał się ich zwrotu lub, że je otrzymał od któregoś z rodziców. W wyniku udzielonej pomocy otrzymał w darowiznie przedmiotowe mieszkanie. Nadto, co wymaga podkreślenia, ustanowił dożywotnią służebność mieszkania na rzecz darczyńców. Powyższego nie można ocenić inaczej, jak chęć utrzymania przynajmniej dotychczasowej sytuacji mieszkaniowej powodów. Jednakże kolejne działania podjęte przez pozwanego, w szczególności wiążąca się ze sporymi wydatkami wymiana okien w mieszkaniu, świadczą na swój sposób o trosce o warunki mieszkaniowe rodziców. Trudno jest natomiast uznać, że pozwany czynił remonty jedynie w celu uzyskania dofinansowania ze spółdzielni, gdyż koszt wymiany okien i tak był znaczny on sam nie korzystałby z wprowadzonych udogodnień, gdyż na co dzień mieszka w B.. Również to powodowie są beneficjentami zmian dokonanych na balkonie, gdyż to przede wszystkim powodce N. G. ułatwiają poruszanie się. Nie ulega wątpliwości, że to również pozwany zakupił wózek inwalidzki.

Mając powyższe na uwadze, uznać należało, że pozwany na swój sposób dba o swoich rodziców. Mimo wulgarnego języka i wybuchowego charakteru nie sposób jest uznać, że te zachowania pojawiły się dopiero po dokonaniu darowizny oraz, że zachowanie pozwanego cechowało się takim nasileniem złej woli, nakierowanej na wyrządzenie powodom (darczyńcom) krzywdy lub szkody majątkowej, że powinno zostać uznane za rażącą niewdzięczność w rozumieniu art. 898 § 1 k.c., co uzasadniałoby obowiązek zwrotu przedmiotu darowizny stosownie do art. 898 § 2 k.c.

Dlatego też Sąd Apelacyjny, dzieląc w całości ocenę Sądu Okręgowego, która była właściwa i wynikała z prawidłowych ustaleń, apelację powodów w zakresie głównego żądania, jako opartą na nietrafnych zarzutach, oddalił stosownie do art. 385 k.p.c.

Sąd Apelacyjny częściowo uwzględnił zarzuty zawarte w sporządzonej przez pełnomocnika powodów apelacji w zakresie, w jaki żądał zmiany rozstrzygnięcia o przyznanych mu kosztach nieopłaconej pomocy prawnej. Uznać przy tym należało, że na uwzględnienie zasługiwały jedynie koszty związane z dojazdami z B. do Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim, gdyż koszty administracyjno-biurowe nie zostały przez pełnomocnika udowodnione. Zatem na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. należało zmienić rozstrzygnięcie w pkt III wyroku poprzez dodatkowe przyznanie ustanowionemu z urzędu pełnomocnikowi powodów kwotę 163,82 zł (49 km x 0,8358 x 4 przejazdy), oddalając apelację w pozostałym zakresie.

Sąd na podstawie § 8 pkt 6) w zw. z § 16 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Białymstoku na rzecz Radcy Prawnego M. B. kwotę 5.400 zł powiększoną o należny podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

(...)

(...)